

ЛИТЕРАТУРЕНЪ

Периферия

Брой 10

СЕДМИЧНИКЪ ЗА КРИТИКА

Год. I

Закторъ: З. П. Търнинъ

СОФИЯ, 1 АПРИЛЪ 1941 Г.

Броя 2 лева

СЪДЪРЖАНИЕ: Д. Митревъ — Поезията на Б. Райновъ Вас. Воденичарски — Нашата любимка — репортажъ Катя Георгиева. На пжтъ — стихотворение. Конкурсъ за най хубавъ разказъ и др.

ВНИМАНИЕ КЪМЪ ЛИТЕРАТУРНИТЪ РАБОТНИЦИ

П. СТЖПОВЪ

Често пжти съ ирония и неприязнь се подхвърля, че у насъ писателитъ сж станали повече отъ читателитъ... Всъки, който горе-долу умѣялъ да държи перото, започватъ да „драска“ разкази, стихове, критични бележки, статии... Надава се гласъ срещу „писателската напасть“, която съ нищо не обогатявала българската литература, а само заприщвала пжтя за нейното стабилизиране, убивайки по тоя начинъ и останалия интересъ у читателитъ къмъ литературата.

Прави ли сж, изобщо, тия упръци, които не единъ младъ авторъ е чувалъ по свой адресъ или задъ гърба на свои колеги? Такива саркастични бележки можемъ да оправдаемъ, когато се отнасятъ до всички ония, които подчертаватъ несериозното си отношение къмъ словестното изкуство; отъ които опити лъха безкрайна пустота и единствениятъ имъ подтикъ да се хващатъ за перото е славолубието имъ. За такива пусти души ние не говоримъ. Въпросътъ се касае за плеадата младежи, които се опитватъ съ увлечение да работятъ въ младата ни литература.

Погрѣшно е да се мисли, че само ония, които ни се харесватъ и сж близо до нашата литературна група, може да станатъ добри литературни работници и да оставятъ следа въ книжнината ни. Не всички, безспорно, ще се затвърдятъ като значителни писатели, но именно отъ тѣхъ ще израстнатъ бждащитъ голѣми имена. Останалитъ могатъ, въ най-пошия случай, както правилно мислѣше и казваше Антонъ Сташимировъ, да станатъ торъ, върху който ще израстнатъ първитъ. И само тая заслуга да иматъ гжститъ млади писателски редици, пакъ сж оправдани тѣхнитъ сериозни литературни занимания.

Никой разуменъ човѣкъ не ще отрече, че безотговорното писане, продиктувано отъ желание за блѣсване, въ което не се влагатъ елементи на само-

критика е вредно еднакво и за авторитъ и за младата ни литература. За да бждешъ добъръ книжовенъ работникъ се изискватъ нѣколко важни условия: влечение, дарба, култура, познаване теоритичнитъ литературни въпроси и здрави идеи, съобразно историческото развитие на действителността. Не се става писателъ само съ ИСКАНЕ, но и съ МОЖЕНЕ. Оня, който — като вземе перото — чувства въ душата си пустота и не е способенъ да каже нищо повече отъ това, което е казано до втрѣсване, самъ трѣбва да прецени, че е избралъ погрѣшенъ пжтъ.

Писателътъ не е занаятчия, а духовенъ творецъ. Неговото дарование е важно условие да се изгради значителенъ духовенъ водачъ. Въ литературния фронтъ навлизатъ много млади, не лишени отъ тая дарба. Често пжти частицата талантъ, която обикновено носятъ у себе си, както казва известенъ критикъ, е достатъчна, за да се роди голѣмиятъ писателъ, стига да работи упорито за усъвършенстването на заложитъ си. Преди да почнемъ, прочие, да отричаме младитъ, трѣбва да отдѣлимъ тѣхната „искрица талантъ“ и да прозремъ дали нѣмаме на тие условия да се разрастне цененъ писателъ. А ой крепне не само съ своитъ лични качества, но и при умѣла литературна шлифовка и внимателна подкрепа и насърчение за подклаждане на силенъ творчески огънь.

Фактътъ, че мнозина пишатъ е доказателство за възможноститъ, степенъта на развитие, дарбата и идейнитъ сили на нашата младежъ. Може упорито да пише само оня, който има какво да каже на читателя; който се вълнува отъ житейски проблеми и се чувства като творческа личностъ. А само по себе си горното обстоятелство говори твърде добре за начеващитъ писатели.

Нищо, че всички нѣма да станатъ писатели. Ако тѣ не се опитватъ да пишатъ, между тѣхъ не биха

зодължение на стр. 6-та)